

Fericiților Martiri, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat,
rugați-vă Domnului să se îndure spre sufletele noastre.

LUNA PREȘFINTEI INIMI
A LUI ISUS

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXIV Nr. 6 (311) iunie 2020

Despre viața de fiecare zi

Este ceva timp de când tot pământul trăiește sub amenințarea Pandemiei-covid-19. Țările lumii au trecut prin stări de urgență, după care au urmat sau urmează măsurile de relaxare aduse de stările de alertă. Prin acestea a trecut și trece și țara noastră.

Este un timp de când viața oamenilor este amenințată și apărarea ei este în centrul preocupărilor autorităților și a întregului sistem sanitar, care s-au unit în același efort de a reduce epidemia, știind că nu poate fi înlăturată până la finalizarea unui vaccin, la care cei mai buni cercetători din lume lucrează.

Prin canalele televiziunii au ajuns în casele noastre informațiile medicilor de specialitate despre boală și căile de prevenire, la intervale regulate Președintele Klaus Iohannis explică foarte clar și concis modalitățile prin care ne apărăm viața și o apărăm și pe a celor din familie și pe a semenilor.

În tot acest timp, medicii și personalul medical, „oamenii din tranșee”, stau lângă patul bolnavilor, tratează, alină suferințele și, cu ajutorul lui Dumnezeu, vindecă, își riscă viața, dar nu iau în seamă.

Dar noi? Foarte diferiți! Există un segment al populației care încearcă să vadă realitatea în care trăiește, o vede prin „lentila credinței” și știe că Dumnezeu „își oferă ajutorul”. Mai știe că în autoizolare, omul găsește timp pentru a face ceva, un lucru bun. Pentru aceștia, Nicolae Manolescu are cuvinte de apreciere. Nu și pentru celălalt segment, cu totul diferit: „N-am nicio înțelegere pentru cei pe care boala i-a cruțat, dar care se plâng că n-au avut ce face cât au stat în casă. Vai lor!”

Cine sunt aceștia? Unii dintre ei neagă existența virusului și a bolii, alții invocă criza economiei, uitând că orice este material se reface prin muncă și hărnicie, dar este o singură viață, alții invocă lezarea libertății!! Și tot N. Manolescu ni-i arată pe aceștia: sunt cei care nu știu ce înseamnă libertatea și la relaxare, au început petrecerile, s-au luat la bătaie cu poliția, s-au bătut între ei, s-au îmbătat, s-au drogat și, bine-nțeles, au sfidat măsurile igienice.

Televiziunile, la rândul lor, invită adesea oameni care nu prea au trecut prin școală, cărora le lipsește bunul-simț, sunt demagogi și nu au nimic serios de spus.

În numerele trecute vorbeam de un simț al măsurii, necesar oricând și mai ales în perioadele de încercare. Să nu-l pierdem. În trăirile noastre de zi cu zi, să-i dăm loc lui Dumnezeu, să-i dăm loc și rugăciunii. Și dacă încercarea prin care trecem ni se pare grea, să ne gândim la aceia pentru care încercarea este cu adevărat grea: sunt bătrânii bolnavi și singuri și toți aceia care sunt lângă bolnavi, cu riscul îmbolnăvirii, medicii și preoții. Dacă și numai acest gând există, lumina creștinismului învinge întunericul Răului.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

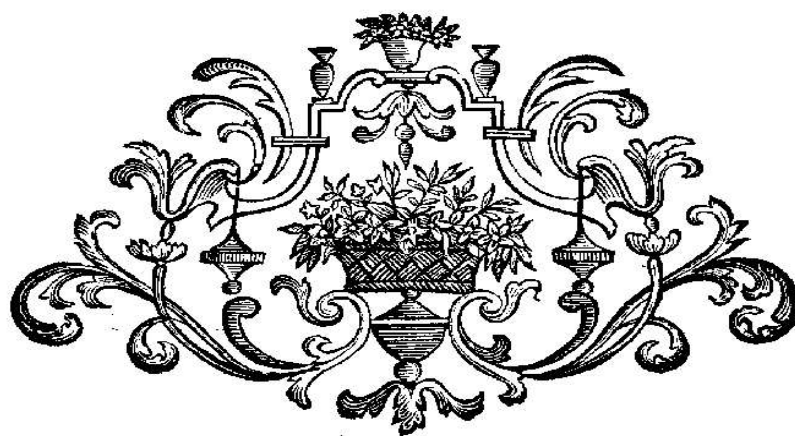
În rugăciunile noastre să-i mărturisim lui Dumnezeu că ne pare rău de păcatele pe care le facem mereu, să cerem ajutor ca să ne deșăvârșim de apucăturile rele și să avem puterea să învingem piedicile care le întâlnim pe drumul virtuții. Iar rugăciunea înaltă, care e atât de îndepărtată de înțelegerea noastră, să o lăsăm pentru când va vrea Domnul să ne cheme și să ne înalțe la ea El însuși.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriguez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,

Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Fericitul Vladimir Ghica	
Sfântul Anton.....	4	alături de noi spre mântuire	14
Fericitul Episcop Martir Ioan Suciu		Misterul Mariei,	
”Scrieri”	5	misterul marianistului.....	17
Pagini bilingve.....	10	Prezența lui Isus în	
Inima Preasfântă a lui Isus.....	12	viața noastră.....	19

SFÂNTUL ANTON – Patronul meu spiritual

Încă de mic mama mi-a explicat ca patronul meu spiritual e Sfântul Anton.

Am dorit de multe ori să-l „extrag” în ziua extragerii Sfinților protectori, dar niciodată nu a fost să fie.

Lucrurile pe care acest Sfânt le-a făcut de-a lungul vieții mi s-au părut impresionate, dar mai ales m-a atras dragostea lui pentru Isus și Fecioara Maria. La fel, mi se pare deosebită predica ținută peștilor „ascultători”, în lipsa oamenilor – preocupați de alte lucruri.

Am început să mă încred pe deplin în Sfântul Anton doar în momentul în care m-am rugat lui. Seară de seară îi ceream câte ceva, gândindu-mă că a doua zi acel lucru se va realiza. La început am fost dezamăgit de faptul că lucrurile cerute nu se împlineau. Totuși, cu timpul acele lucruri nu numai că s-au împlinit, dar au atras după ele și alte „bunătăți”. Atunci am realizat că nu era voia mea, ci a lui Dumnezeu care are un plan cu noi toți și se ajută de Sfinți.

Astfel, Sfântul Anton a fost, este și va fi Sfântul meu preferat.

Anton LEONTIDIS

clasa a VIII-a

Colegiul „Emanuil Gojdu”

Fericitul Episcop Martir Ioan Suciu

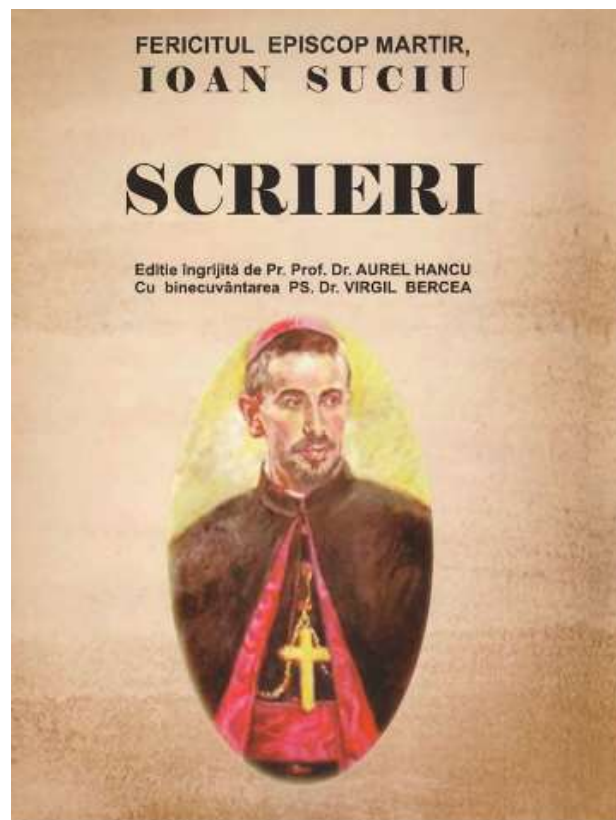
„Scrieri”

În acest timp confuz al postmodernismului și relativismului, timp care pune la îndoială veredicitatea unor noțiuni precum Dumnezeu, credință și adevăr, timp în care legile morale sunt șterse și dezorientarea își pune amprenta în gândirea omului și a lumii, în filozofie, artă și cultură, apare o carte scrisă altfel decât textele postmoderniste, carte care amintește valorile uitate și face să vibreze profund sentimentele, este *Scrieri*, o antologie cu pagini din opera Episcopului- scriitor Ioan Suciu (1907-1953).

Binecuvântat de P.S.S. Virgil Bercea, volumul a fost editat sub îngrijirea Pr. Prof. Aurel Hancu la Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2019.

Cunoscutul exeget al operei Episcopului Suciu, Părintele Aurel Hancu, în *Cuvânt înainte* motivează apariția cărții: „am gândit să realizăm o selecție reprezentativă din opera sa, prea puțin cunoscută de către credincioșii români, indiferent de confesiune, sub titlul, <Scrieri>”.

Astfel, cartea dă viață reîntâlnirii cu spiritualitatea, inteligența, frumusețea gândirii și a judecăților de valoare proprii Preasfinției Sale. Lecturile oferite în volum ne permit, după mai bine de o jumătate de veac, o intrare cu o mai adâncă înțelegere în spațiul textelor

purtătoare de frumuseți morale, cititorul adăugând în aprofundarea conținutului experiența sa de viață și îmbogățirea culturii personale. Mai mult decât toate acestea, are posibilitatea să constate că Ioan Suciu este un scriitor de valoare al literaturii române, creator de eseuri, situat „între cei mai de seamă esești pe care i-a dat neamul românesc”, cum afirmă Preasfinția Sa Virgil Bercea.

Părintele Hancu sugerează introducerea în programa școlară liceală a studierii eseului religios, filozofic și moral prin scrierile Episcopului Suciu.

Desigur, cartea nu este pe

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

gustul omului postmodern, confuz, a-cultural, stăpân deplin pe limbajul de lemn ce exprimă negândirea. Este însă pe gustul celor care doresc să se apropie de tainele Cerului ca să dea sens și frumusețe vieții lor de pe pământ.

Referindu-se la conținutul volumului, autorul prezintă secțiunile cuprinse: în premieră sunt publicate eseuri din revistele editate de către Episcopul Ioan Suciu și din *Almanahul Tineretului Român* (1942-1944 și 1947). Tot în premieră, sunt secvențe din manuscrisul *Fericita Ana Maria Taigi* (1796-1837) de Albert Bessieres, în traducerea Preasfinției Sale. Fragmente din opera Episcopului Suciu amintesc volumele cunoscute: *Tinerete, Eroism, Fecioara din Fatima, Rănile Domnului, Mama* și altele.

Fiecare gen de scriere are o prezentare generală și referiri la stilul autorului.

Conținutul volumului este cuprins în 20 de capitole care orientează pe cititor, oferindu-i posibilitatea de a alege fie lectura cronologică, fie tematică: *Tinerete* (1944), *Eroism* (1942), *Mama* (1944), *Rănile Domnului* (1943), *Prima întâlnire* (1942), *Mica Biblie* (1941), *Fecioara din Fatima* (1943), *Morala creștină* (1946), *Exerciții spirituale* (1948), *Pier Giorgio Frassati* (1943), *Calendarele și Almanahurile, Conferințele, Corespondența, Aniversări, Omagieri și altele, Indice*

cronologic, Manuscrisele lui Ioan Suciu, Micul Catehism, Cărți despre Ioan Suciu, Manuscrisul „Ana Maria Taigi” și Informații utile.

Ca scriitor, anii cei mai rodnici ai Episcopului Ioan Suciu sunt anii trăiți la Oradea (1940-1946).

Episcopul Ioan Suciu este Ierarhul care a format câteva generații de tineri și, la o jumătate de veac distanță, eseurile Preasfinției Sale despre tinerețe și întreaga sa operă „își păstrează intacte actualitatea”.

În gândirea Preasfinției Sale, trăsătura esențială a tinereții este eroismul, pentru că viața este înțeleasă ca „o luptă până la totala jertfă”, de aceea, „când un veac stă să se năruie, umerii tinerilor îl susțin. Și „când lumea strigă după eroi și sfinți, se aude glasul tinereții”, susține Episcopul. Este mare și sfântă tinerețea, încât este „o condiție necesară și esențială la mântuirea lumii”.

Tinerețea este vârsta când orizonturile nu au margini, când urci, crezi, dăruiești, dar și vârsta când înveți sacrificiul, înveți să distingi adevărul de neadevăr, înveți jertfa, auzi chemarea lui Cristos și îl urmezi sau nu. Dacă îl urmezi, crezi în El, trăiești viața eroic și cu bucurie, fiind colaboratorul lui Dumnezeu, având un ideal, care te va duce mereu „mai încolo decât ești”, pe un drum al perfecțiunii.

Trăirea Evangheliei devine
(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

legea vieții, și chiar mai mult. Când, în 1948, existența Bisericii Române Unite cu Roma era în pericol, Preasfinția Sa le cerea tinerilor lui să-și apere credința, să nu trădeze, să devină scriitori de Evanghelie: „*Iubiți tineri, dragi inimii mele, a sosit ceasul eroismului creștin pe pământul românesc (...) Voi, oricărei încercări ați fi supuși, nu lepădați credința. Iată că acum trăim vers cu vers paginile Evangheliei Vinerii Mari. Iată-ne scriitori de Evanghelie prin fapte*”.

Asupra tinereții, Episcopul revine mereu prin cuvânt rostit și scrieri, considerând tinerețea nu numai o vârstă, „*puținul primăverilor trăite*”, nu numai ceva fiziologic, cât și ceva sufletesc. Există tineri bătrâni și bătrâni tineri, căci tinerețea este un act de voință, o etapă a sufletului și poate dura toată viața, obișnuia să spună.

Oricare ar fi vârsta persoanei și oricare ar fi momentul, viața se cere să fie trăită eroic.

După eroismul tinereții, Ioan Suciu scrie despre „*eroismul în viață și pentru viață*”, și acest eroism este al femeii care „*primește să colaboreze spre reușita vieții cu Dumnezeu a toate Creatorul*”, și momentul este atunci când devine mamă. În primul rând, Episcopul o aduce în fața lumii pe Sfânta Fecioară Maria, „*Fecioara Preacurată este icoana desăvârșită a femeii. Ea este Mamă, după trup, a lui Isus Christos, Mamă, după iubire, a tuturor celor răscumpărați*” (Fericitul

Episcop Ioan Suciu, „*Scrieri*”, Ed. Sf. Ierarh Nicolae, Brăila, 2019, p.91).

Cartea *Mama* este scrisă de „*ful unei mame eroice*”, mamă a zece copii, dintre care unul, Ioan Suciu avea să devină Episcop, Martir și Sfânt.

Deși opera poartă titlul *Mama*, se adresează și taților și tuturor celor care „*au o răspundere în urzeala destinului vremelnic și spiritual al Neamului*”. Un nou motiv să subliniem actualitatea scrierilor Episcopului, astăzi, când avem în gând viețile nenăscute ale mulțimii de copii.

Potrivit Episcopului, maternitatea este o datorie a tuturor femeilor căsătorite, pentru că legea femeii este să fie mamă și „*legea mamei este copilul*”.

Finalul cărții subliniază concluzia: „*Femeia, care în <Cetatea antică> avea menirea să privegheze nu cumva să se stingă focul sacru, în <Cetatea lui Dumnezeu> va fi paznica sfintelor izvoare ale vieții omenești*” (Op. cit., p.99).

Cartea *Rănilor Domnului* nu se citește ușor, când o termini, „*nu mai ai puteri, nu mai ai respirație*”. Trupul Domnului poartă 500 de răni - antologia cruzimii omenești -, sunt încrustate pe Giulgiul Sfânt, sunt mărturiile Iubirii lui Dumnezeu. Privindu-le, Pascal regăsea în ele cuvintele Mântuitorului: „*În agonia Mea, am cugetat la tine, pentru tine am vărsat acești picuri de Sânge*”.

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

În *Introducere*, Episcopul Martir Ioan Suciu scrie: „*Am încercat în aceste pagini să chem inima și gândul, în pelerinajul cucernic, la fântânile de viață ale Rănilor Domnului*”. Preasfinția Sa îndeamnă pe cititori să mediteze Patimile lui Isus și să facă rugăciuni în cinstea Sfințelor Răni.

Un loc deosebit în volum îl au Stigmatizații, ei fiind cea mai fidelă icoană a lui Isus răstignit, un loc își găsesc și rugăciunile, și învocațiile în cinstea Rănilor Sfinte, pe care Episcopul le face cunoscute credincioșilor prin preoți.

Între *Prima întâlnire*, *Mica Biblie* și *Morala creștină*, lucrări scrise la date diferite, există o legătură. Prima dintre ele este un îndreptar în pregătirea copiilor pentru Prima Sfântă Cuminecare. Autorul ține să sublinieze: „*Toate se uită, dar nu Ceasul Primei Împărtășanii, momentul când Isus își face intrarea în suflet, când ia în stăpânire <Biserica ce i-a fost consacrată prin Sfântul Botez>*”. De acest moment sfânt răspund părinții, dascălii lor și parohii.

În cartea sa, Episcopul cuprinde un minimum de cunoștințe pentru Prima Mărturisire și Prima Cuminecare, intitulate *Catehismul Primei Cuminecări*, câteva rugăciuni și sfaturi pentru acest început de viață creștină conștientă și îndrumări pentru părinți.

Copiilor li se explică Păcatul, Cele zece Porunci ale lui Dumnezeu, Fericitile Evanghelice, Cele șapte

daruri ale Spiritului Sfânt, Cele șapte Sacramente, Raiul, Purgatoriul și Iadul, Cercetarea inimii, Biserica etc.

Mica Biblie este o carte care îi așteaptă pe copii după Prima Cuminecare, este pentru elevii din ciclul primar și gimnazial, o carte realizată prin alegerea unor învățături din Sfânta Scriptură, 30 de lecții, din care 11 sunt din *Vechiul Testament* și 19 din *Noul Testament*. Tot aici se explică ce sunt Sfintele Evanghelii și Faptele Apostolilor. Ceea ce are Biserica ca lucruri de „*nemăsurat preț*” sunt Trupul și Sângele Domnului în Sfânta Cuminecătură și Cuvintele, Învățăturile și Viața lui Isus în Sfânta Evanghelie.

Scrisă în colaborare cu Pr. Simion Crișan, cartea *Morala creștină* se adresa tot tineretului școlar. Structura lucrării este didactică, fiecare capitol este finalizat cu o schemă care cuprinde esențialul ce trebuie reținut. În aceeași măsură, cartea este pentru toți, și „*pentru viața noastră*”, a celor care îi caută rostul și finalitatea.

Înainte de a intra în tratarea subiectului, Episcopul definește morala. Este „*știința datoriei*”, „*știința mântuirii*”, „*temelia vieții individuale și sociale și „călăuza vieții noastre spre limanul fericirii*”. Morala creștină susține ceea ce astăzi se uită, că „*un lucru sau o faptă sunt bune*” numai atunci când sunt potrivit rânduielii stabilite de Dumnezeu.

Cartea are șapte capitole, cu un

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

conținut clar și concis, menit să atingă sufletele: *Mântuirea sufletului, Despre bine și rău, Legea morală, Conștiința, Virtuțile morale și teologice, Păcatul, Poruncile Divine, Poruncile Bisericii, Caracterul, Eroismul, Sfințenia și Despre educația voinței*. Citind doar titlurile capitolelor, ne apare gândul că această carte a fost scrisă pentru noi, pentru cei de azi.

Într-un chip desăvârșit, ideile le găsim, ca scop și trăire, în cartea *Exerciții spirituale*, meditațiile ținute de Episcopul Ioan Suciu la Exercițiile spirituale ale Surorilor Congregației MAICII DOMNULUI din Blaj, în 1948, cu sublinierea anumitor trăsături specifice vieților consacrate.

Pentru tineri, Episcopul Ioan Suciu dă un model de viață creștină și eroică prin cartea *Pier Giorgio Frassati*, având la bază ca informație cartea Părintelui italian A. Cojazzi, *Pier Giorgio Frassati - Testimonianzet*. Personajul principal este tânărul inginer Giorgio Frassati, „...născut ca să dea. Nu trăia pentru sine. Era un creștin în credință și în faptă”. Caracterul puternic i-a fost format în familie, unde, „de mic copil, a învățat să fie cinstit, să respingă minciuna, să se supună părinților, să asculte, să aibă tărie morală”.

Familia! Unde iubirea mamei este „un altar”, iar vorbele și exemplul tatei, „un amvon”. Este ceea ce respinge societatea de azi și motiv să accentuăm actualitatea operei Preasfinției Sale.

Fecioara din Fatima este cartea pentru care interesul cititorilor, de la apariție și până astăzi, este neîntrerupt. La apariție, a fost recomandată cu căldură: „Cine citește o dată această carte va citi-o și de două și de nouă ori. Merită. Și nu ne îndoim că va fi citită și recită”. Și așa este. În urmă cu doi ani, cu binecuvântarea P.S.S. Virgil Bercea, Pr. Cristian Florin Sabău a reeditat-o, adăugând informații pe care Episcopul nu le avea în acel timp. Lucrarea se bazează pe o bibliografie bogată, în limbile franceză și italiană, și cuprinde întreaga istorie a aparițiilor Sfintei Fecioare la Fatima.

Parcurgând opera Episcopului Ioan Suciu, imaginea Preasfinției Sale se îmbogățește cu fiecare pagină, cu sfințenia preotului, cu arta și erudiția scriitorului, a oratorului și publicistului, a unei persoane incomparabile, care a deschis mai largă calea spre umanism, a arătat ce este prezența creștinismului în istorie și ne-a învățat și ne învață „*modul cum se ajunge la Cer*”.

În scris sau rostit, cuvântul Preasfinției Sale, unic, al „*Sfântului desprins din iconostas*”, aduce bogata trăire interioară a unui om al lui Dumnezeu, forța Evangheliei în lume și încrederea în Biserica lui Cristos.

Episcopul Ioan Suciu a fost o personalitate de seamă a Bisericii Române Unite cu Roma, atât prin credință, martiriu și sfințenie, cât și ca scriitor. Cartea *Scrieri* oferă o cale de a-l reîntâlni și de a-i cunoaște opera.

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

- Un eveque dans les geoles communistes -

Mgr. Ioan Ploscaru

Avant de sa fin, la sante de Mgr Suciu empira. Il ne pouvait plus se lever de son lit. Ce fut a nouveau le frere Tarsiciu qui lui apporta sa gamelle.

Vers le printemps, quand il y avait du soleil, il se risquait a sortir prendre l’air. En avril 1951, il sortit meme <en promenade>. Ne pouvant respecter l’ordre constamment repete lors de cet exercice: <Tete basse, mains derriere le dos>, il demanda l’atorisation de rester contre le mur sans bouger.

Il eut de la chance d’y etre autorise. La <promenade> terminee, j’allai le prendre par le bras pour l’aider a monter l’escalier. Il avait dans la main un rameau de prunier qui était alors en fleurs. Il regarda les trois les fleurs et les boutons de cette branche. Pressentant sa fin prochaine, il me dit:

<Voila comment a ete ma vie, quelques fleurs et beaucoup de boutons...>.

Il faisait certainement allusion a ce qu’il avait realise et aux plans qu’il ne pourrait mener a bien.

(a suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Lanțuri și teroare”

- Un Episcop în închisorile comuniste -

Episcop Ioan Ploscaru

Înainte de a se sfârși, sănătatea Episcopului Suciu s-a înrăutățit. Nu se mai putea ridica din pat. Gamela cu mâncare îi era adusă iarăși de fratele Tarcisiu.

Spre primăvară, când zilele erau însorite, îndrăznea și dânsul să iasă la aer. În luna aprilie 1951 ieșise și Episcopul Suciu la „plimbare”. Ordinul repetat mereu: „Capul jos, mâinile la spate”, în timp ce ne mișcam, el nu-l putea respecta și a cerut voie să stea lângă zid, fără să se miște. A avut noroc.

După ce s-a terminat „plimbarea”, m-am dus să-l iau de braț ca să-l ajut să urce treptele. El avea în mână o rămurea dintr-un prun, care atunci înflorește. Se uita la cele trei flori și la restul bobocilor. Cu o presimțire a apropiatului sfârșit, mi-a spus:

- Uite, așa a fost viața mea, câteva flori și mulți boboci...

Se referea desigur la realizări și la planuri care nu se vor mai realiza.

(va urma)

Inima Preasfântă a Lui Isus

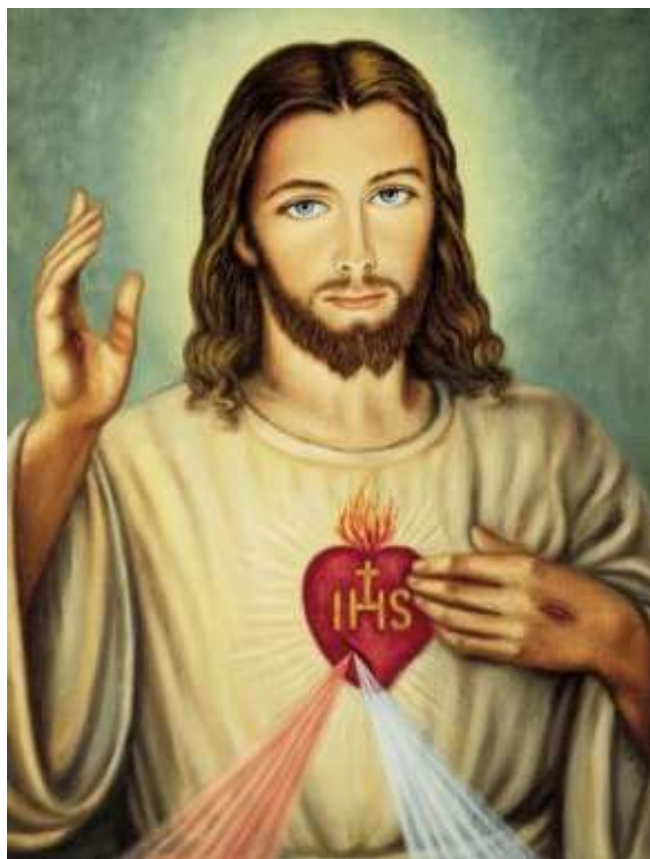
Inima Preasfântă a Lui Isus a început să fie cinstită încă din anul 1300, când Sfânta Gertruda a avut harul unor descoperiri cerești. Sfânta Mechtilda de Magdenburg, sub inspirație divină a scris multe rugăciuni și deprinderi de evlavie în cinstea Preasfintei Inimi. Cu răspândirea cultului Inimii Preasfinte, s-au ocupat în Evul Mediu aproximativ 20 de sfinți, fericiți și învățați.

Răspândirea cinstirii Preasfintei Inimi în toată lumea s-a făcut însă prin Sfânta Maria Margareta Alacoque(1647-1690), calugariță aleasă de Isus pentru descoperirea tainelor din Inima Sa.

Cultul Preasfintei Inimi este cea mai răspândită evlavie practică azi de creștini, fiind unul din cele mai însemnate mijloace de mântuire.

Într-o viziune, Sfintei Maria Margareta îi apărură Inima Lui Isus pe un tron de flăcări, înconjurată cu o cunună de spini, având o cruce deasupra ei. Flăcările și lumina ce o emana în toate direcțiile reprezintă marea Lui iubire pentru oameni, precum și harurile pe care le dă. Spinii îi provoacă înțepăturile pe care le facem prin păcatele noastre. Odată cu întruparea Lui, Crucea I s-a fixat în Inimă.

Pentru noi păcătoșii, Isus n-a ezitat să îmbrace natura noastră umană și să moară pe cruce, alegând cea mai rușinoasă moarte. Inima Lui e un depozit al dragostei dumnezeiești.

Dorința Lui este să ne deschidem inimile pentru iubirea Lui.

Dacă ne analizăm bine, începem să ne îndoim că Preasfânta Inimă ne-ar putea iubi. Totuși, trebuie să credem în iubirea Ei, nu pentru meritele noastre, ci pentru că Dumnezeu este Iubire.

Iubirea divină este diferită de a noastră. El nu are nevoie de un motiv pentru a iubi. Iubește pentru că simte nevoia să iubească. Deci, Isus ne iubește, nu pentru bunătatea și meritele noastre. Ne iubește necondiționat, dar cu cât avem o disponibilitate și deschidere mai mare, vom percepe mai mult iubirea Lui.

Să apelăm deseori la rugăciuni săgetătoare: “Dulce Inima Lui Isus, fi

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

iubirea mea!” Se va deschide un fel de curent de iubire între noi și El. “Isuse cu inima blândă și smerită, fă inima noastră asemenea cu Inima Ta!”

În mijlocul unei lumi pline de minciună, egoism și imperfecțiuni, avem nevoie de o iubire pură. Într-o lume agitate, în care multe suflete sunt urmărite de frică și tristețe, avem nevoie de pacea Lui pe care ne-a promis-o: “Pacea mea v-o dau vouă, pacea mea v-o las vouă, nu v-o dau cum o dă lumea să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.” Trebuie să-I acordăm încredere și să ne lăsăm transformați de Isus. Iubirea Preasfintei Inimi nu este numai de dorit, ci este indispensabilă.

“Inimă Preasfântă a lui Isus, toată nădejdea în Tine mi-am pus!” Sufletul, cu cât mai multe acte de dragoste face, cu atât mai mult este iubit, căci Preasfânta Inimă răsplătește din plin iubirea care I se dă. Isus își dezvăluie Inima celor care-L iubesc. Apostolilor, care erau închiși în Cenacol de frică după moartea lui Isus, le apare după Înviere și le arată Inima: „Eu sunt!” Locul cel mai sigur de pe pământ este Inima Sa. Apostolul Ioan, când s-a adăpostit cu familiaritate pe Inima Preasfântă, la Cina cea de Taină, uitând de toate, și-a găsit odihna, iar Isus i-a lăsat apoi cea mai prețioasă moștenire.

După Înviere, Isus nu a plecat cu totul de la noi, nu ne-a fost răpit, fiindcă la Cina de pe Urmă a făcut

gestul suprem de instituire a Sfintei Euharistii, acest testament al iubirii. Pentru a ne câștiga inima, El se umilește în continuare. Inima Lui e mai vie ca a oricui, trăiește peste veacuri mistuită de dor și sfâșiată de durere. E un abis de dragoste și sacrificiu.

Locuința Inimii lui Isus e în Tabernacol. Dacă-L vom iubi cu adevărat, vom vedea Inima Lui dumnezeiască, blândă și smerită, dar mai ales rănită și însângărată pentru păcatele omenirii și ,în același timp, iubitoare și de mare milă. Dacă Isus a putut transforma apa în vin la nunta din Cana, trebuie să avem credința că El poate transforma și vinul în Sângele Său. Dacă Isus din doar cinci pâini a hrănit peste cinci mii de oameni, trebuie să avem credința că poate transforma pâinea în hrană spiriuală, pentru milioane de oameni de pretutindeni.

Dacă preoții, prin puterea care li s-a dat, ne oferă Trupul și Sângele Lui Isus, spre iertarea noastră și dobândirea vieții veșnice, nu putem rata ocazia de a veni des să-L întâlnim, să ne apropiem inima de Inima Lui la Sfânta Împărtășanie și să se unească Inima Lui Sfântă și de necuprins, cu modesta și micuța noastră inimă. Vom simți revărsarea iubirii divine. Isus, bucuria noastră veșnică, dorește să-și ridice în inimile noastre altarul iubirii. Cu câtă gingășie ne copleșește. Oaspete drag, atotputernic, rămâi cu noi!

Silvia PANTIȘ

Fericitul Vladimir Ghika alături de noi spre mântuire (IV)

Motto: *„Bucuria pare să umple sufletul omului, durerea să-l golească. În planurile lui Dumnezeu, aceasta din urmă nu sapă golindu-l decât pentru ca prima să-l copleșească cu dărnicia ei.”*
(Vladimir Ghika)

Suntem în luna iunie, lună în care încercăm să ne închinăm cu sufletul și gândul *Inimii Preasfinte a lui Isus*, să-I mulțumim pentru IUBIRE. E o lună iunie în care încercăm să medităm mai mult, să ne rugăm pentru ca EL, Isus să ne ajute să recuperăm curajul de a ne simți împreună, după izolarea impusă, să învățăm să trăim iar unii cu alții, unii pentru alții...și, ce profesor minunat ne este și pentru acum Fericitul Vladimir Ghika prin ceea ce a scris, a trăit, a mărturisit.

În cartea sa *„Gânduri pentru zilele ce vin”*, chiar la început, găsim un inspirat set al Fericirilor, pe care le completează pe parcurs. Să vedem ce ne spune el, pentru care Iubirea de Dumnezeu și de aproapele au fost modul său firesc de a trăi.

„Feriți cei ce caută, pentru că aceia au și găsit; ei chiar de două ori vor fi găsiți.”

Feriți cei ce răspândesc bucurie izvorâtă din adevăr.

Feriți cei ce răspândesc bucurie izvorâtă din propria lor bucurie.

Feriți cei ce răspândesc bucurie izvorâtă din propriile lor suferințe.

Feriți cei ce ÎL iubesc pe Dumnezeu, că aceia nici nu se gândesc să se mai întrebe dacă sunt fericiți sau nu.”

„Fiți fericiți unii prin ceilalți.”
„Feriți sunt cei care au dorit să iubească mai mult și care au vrut să iubească tot ce e greu de iubit, căci, pentru ei, pământul va fi mai puțin mic, iar cerul mai mare le va fi.”

Trăim o perioadă în care teama, nesiguranța, neîncrederea a marcat pe mulți dintre noi, ne marchează prin schimbările ce au survenit în viața noastră, dar așa cum am reușit să parcurgem și acest timp de *pandemie* fiindu-ne unii altora sprijin, prin ajutor de la oamenii inspirați de Dumnezeu, prin iubire și bunătate vom reuși întotdeauna să ne simțim la rândul nostru iubiți și ocrotiți. Ne întrebăm, alături de Monseniorul: *„Ce nu este har?”* Și tot în cartea citată, ne liniștește spunând:

„A-L iubi pe Dumnezeu e totodată și una din modalitățile de a învăța să nu ne temem de nimic.”

„Într-o privință, cel puțin, putem fi cu toții reprezentanți și trimiși ai

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

***lui Dumnezeu - în ceea ce privește
Bunătatea Sa.”***

***„Doamne, dă altora ceea ce-mi
iei!”***

***„Fie ca tot ce-mi lipsește să-
mi dea a înțelege din partea Ta, o,
Doamne!: „Am dat unuia dintre
frații tăi. Bucură-te!”***

***„Iubindu-l pe Dumnezeu, nu iubi
mai puțin pe cei pe care-i iubești;
Iubește-i însă mai mult întru
Dumnezeu.”***

***„Despărțit de ai tăi, pentru a te
dărui tuturor dăruindu-te lui***

***Dumnezeu, fie ca tatăl tău, mama
ta, frații tăi să nu-ți devină***

***niciodată străini ție, fie însă ca
orice străin să-ți fie tată, mamă,
sau unul din frații tăi și să-l
iubești pe acest străin așa cum îi
iubești pe ei când îi iubești mai
mult și în felul în care îi iubești cel
mai bine.”***

Și ne vine încurajarea cea mai
mare:

***„Dumnezeu, singurul lucru
care nu ne poate fi răpit.”***

Să fim așa cum ne dorește Bunul
Dumnezeu și ne-o spune cu nespuse
de multă iubire în fiecare zi, prin însăși
ziua ce ne-o dăruiește, prin darurile ce
ni le cuprinde în ea, că El este cu noi.
Sfinții sunt cu noi. Îngerii păzitori sunt
cu noi. Oamenii dragi sunt cu noi! Să
ne bucurăm și să mulțumim. Din toată
inima!

Maria- Mirela FILIMON

Aleg

„Viața este o colecție de alegeri”
(Fer. Vladimir Ghika)

Îl aleg pe Iisus, aleg să fiu a Lui!

Aleg să umblu, arc viu, avântat
să-mi plimb privirea
pe toate ce sunt și-mi încântă
clipei de acum, rotunjirea...
Aleg să mângâi cap de copil
în joc absorbit
să-i înțeleg, cu zâmbet cald,
în adânc, taina:
simplu și firesc – înstăpânit
pe lumea ce ESTE
pentru el, miracolul este real
și doar povestea-i poveste...
Aleg să devin iar stăpân
din rob vândut neliniștii,
să trăiesc în amiezi,
și orice prilej de rostire să-l tâlcuiesc
din smerită, curată tăcere...
Aleg să mă bucur că n-am fost
uitat de cei vii,
de darul ce-l am...și,
din zori până-n asfințit sunt îngăduit
alături de voi a trudi...
Aleg să nu râvnesc zi după zi
după vorbele-rai, gesturi de mângâiere,
să știu eu mereu mulțumi
și firesc să-mi fie la greu
răsăritul de zâmbet pe chip
din a inimii floare, adiere...
Aleg să trăiesc, să alerg, să cânt
să mă cuprind cu totul în jertfa LUI
și în a SA Înviere !

Maria-Mirela FILIMON

Papa Ioan Paul al II-lea - *Uimire*

Sacadată, zariștea pădurii scoboară
în cadența torenților din munți-
ritmul acela pe tine te întruchipează.
Primordial Cuvânt.

Ce stranie-i tăcerea Ta
în tot ce de jur împrejur ne înconjoară
în lumea creată...
și care precum zariștea pădurii scoboară
din pantă în pantă...
și valul totul pe el poartă
trecând prin cascadă
pe șuvoiul argintiu-
ce cade săcădat
de propria-i forță purtat...
- purtat în ce loc?

Torentule, ce-mi ai a spune?
În ce loc te vei întâlni cu mine?
Ca și tine...simt și eu că mă tot duc-
Oare la fel ca tine?

(Îngăduie-mi să mă opresc aici -
îngăduie-mi să mă opresc în prag,
iată una din cele mai simple minuni.)
Torentul nu se miră că se lasă în vale
că pădurile i se dau la o parte din cale
- doar omul se minunează!

Pragul pe care lumea îl trece
este pragul mirării.
(Cândva, unei astfel de uimiri, „Adam” i s-a zis.)
Doar el singur se uimea
printre vietățile care nu se mirau
- fiindu-le de-ajuns să trăiască și să moară.
Omul s-a dus împreună cu ele
pe valul mirării.

Uimirea și iarăși uimirea l-a scos
din valul care îl ducea,
zicând la tot ce-l înconjura:
„stai! - în mine se află popasul”
„în mine-i locul întâlnirii
cu Preaveșnicul Cuvânt”-
„stai, trecerea aceasta are sens”
„are sens...are sens... are sens!”

Misterul Mariei, ministerul marianistului

Prin întrupare,

Dumnezeu Tatăl L-a dat lumii pe unicul Său Fiu numai prin intermediul Mariei. Dintre toate suspinele înălțate de Patriarhi, dintre toate cererile profeților și sfinților vechiului legământ, pe durata a circa patru mii de ani, pentru a avea o astfel de comoară, numai Maria L-a meritat și numai ea a fost găsită vrednică și plină de har, prin vigoarea rugăciunilor sale și prin sublimile virtuți pe care le avea. Lumea – spune Sf. Augustin – nu era vrednică de primirea Fiului lui Dumnezeu în mod direct, din mâinile Tatălui. Acesta L-a dăruit Mariei ca lumea să-L primească prin intermediul ei. Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om pentru mântuirea noastră, însă în pântecul și prin intermediul Mariei. Spiritul Sfânt l-a format pe Isus Cristos în Maria, însă numai după ce a primit consensul ei prin intermediul nobilului ministru al Curții Cerești, Sfântul Arhanghel Gabriel.

În misterul mântuirii,

Dumnezeu Tatăl și-a comunicat, a dat rodnicia Lui Sfintei Fecioare Maria, în măsura în care o simplă creatură umană era capabilă, i-a oferit puterea de a-L genera pe Fiul Său și mai apoi pe toți membrii Trupului Său mistic (cei botezați, Biserica Lui). Fiul lui Dumnezeu s-a făcut trup în sânul Fecioarei, un nou Adam în

acest paradis pământesc (Împărăția lui Dumnezeu, Creația) pentru a se bucura de aceasta (Biserică) și de a lucra prin ea, în secret, prin harurile pe care le revarsă neconținut.

Acest Om-Dumnezeu și-a găsit exprimată libertatea în a se vedea închis în pântecul Fecioarei. Și-a arătat puterea în a se lăsa conceput de această gingașă fată. Și-a arătat gloria prin ascunderea de la fața tuturor fapturilor a splendidului Mister Treimic și manifestat doar Mariei.

Isus și-a glorificat independența și măreția în a depinde de această Fecioară prin concepere, naștere, prin prezentarea la Templu, prin cei treizeci de ani de viață ascunsă nouă, ba mai mult prin propria Sa moarte, la care ea trebuia să fie prezentă. Pentru a putea încarna voința Înțelepciunii Divine, Isus s-a supus întru totul Maicii Sale, atât în anii ascunși nouă de Evanghelii cât și în vremea predicărilor publice. Altfel spus, nouă azi, glorificarea Dumnezeului Preaînalt se face doar prin supunerea față de Maria. Și câtă plăcere aducem Preasfintei Treimi urmând modelul lui Isus în acest sens, unicul nostru model!

Dacă privim îndeaproape ultima perioadă a vieții pământești a lui Isus, vom vedea că El a dorit să înceapă minunile din Maria. De

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

fapt, prin prezența și cu cuvântul Mariei l-a sfințit pe Sf. Ioan încă din pântecul mamei sale Elisabeta: de îndată ce a ajuns salutul Mariei la urechile Elisabetei, a săltat pruncul în pântecul ei; acesta este momentul sfințirii și consacrării vocației lui Ioan ca Înaintemergător. Aceasta este și cea dintâi și cea mai mare minune a lui Isus în ordinea harului. La rugămintea/rugăciunea umilă a Mariei, la nunta din Cana, Isus a schimbat apa în vin, iar acesta este primul miracol în ordinea naturală. De aici vedem că Isus Cristos a început și și-a continuat minunile prin intermediul Mariei și tot prin intermediul/mijlocirea Mariei le va continua până la sfârșitul timpului.

Spiritul Sfânt, care e steril în Dumezeu-Treime, adică nu dă origine unei alte persoane divine, a devenit fecund/roditor numai prin intermediul Mariei cu care s-a căsătorit, pe care „a luat-o de soție”. Cu ea, în ea și din ea își desăvârșește capodopera, care nu este altceva decât un Dumnezeu-Om, și în fiecare zi, până la sfârșitul timpului va da viață celor aleși – și care aleg – să formeze membrele acestui corp al cărui adorabil cap este Isus (capodopera).

Prin urmare, cu cât Spiritul Sfânt o găsește pe Maria, Mireasa Sa dragă și indisolubilă, într-un suflet, cu atât devine mai activ și mai puternic pentru a-L concepe pe Isus Cristos în acel suflet, iar acel suflet să se conceapă în Isus Cristos.

Nu vrem să spunem că Fecioara Maria îi transmite Spiritului Sfânt capacitatea de a genera ca și când acesta, ca fiind a Treia Persoană a Preasfintei Treimi, nu ar avea-o. Vrem să spunem de fapt că Spiritul, prin intermediul Fecioarei Maria, de care iubește să se folosească, traduce în act propria capacitate de a genera, producând în ea și prin intermediul ei pe Isus Cristos și membrele acestuia, adică Biserica.

O taină a harului necunoscută chiar și celor mai învățați și spirituali dintre creștini!

Pr. Traian DOBRATĂ

Prezența lui Isus în viața noastră

Pentru creștinul de astăzi, adesea rătăcitor pe cărările încâlcite ale vieții, este de mare folos să facă, din când în când, câte un scurt popas spiritual înaintea divinei persoane a Domnului nostru Isus Cristos. Și aceasta pentru a realiza o „coborâre” în timp pentru a trăi în prezent, într-o atmosferă de puritate sufletească în însăși prezența Mântuitorului omenirii. Pentru că El a venit nu numai pentru îndepărtatele zone geografice ale Palestinei, ci pentru întreaga umanitate. De asemenea, El a venit nu numai pentru timpurile Nașterii Sale ca om, ci este veșnic prezent în toată istoria omenirii, fiind contemporan cu toate generațiile și aproape cu prezența Sa de fiecare ființă omenească, pentru a-i oferi daruri divine. Fiecare om este sau poate deveni un ucenic direct al lui Cristos.

Oricine a primit Sfântul Botez, fiind născut din „apă și din Spirit”, este un copil al Domnului, un cetățean al eternității, aflat în hotarele Împărăției lui Dumnezeu, trăind o realitate infinită cu Isus Cristos însuși.

E adevărat că pentru unii Domnul nostru se află undeva departe de corabia vieții în care ne aflăm, când marile furtuni bat în pereții ființei noastre. Dar El e acela care ne aude rugăciunile și atunci când vorbește, furtunile se potolesc și marea învolburată se liniștește, pentru că El

participă cu puterea Sa în istoria vieții lumii din totdeauna, pentru a-i oferi iubirea salvării Sale.

De-a lungul vremurilor, Cristos se oferă pe Sine pentru viața lumii înseși. În Sfânta Euharistie avem marele mister al împărtășirii vieții noastre cu Cristos, pe care creștinul îl primește în ființa sa.

În viața noastră, Mântuitorul apare permanent cu eterna Sa iubire, bunătate, iertare și haruri de vindecare, făcându-se una cu noi, iar cu divinitatea Sa, care coboară în noi, ne înalță până la cinstea Întrupării Sale în noi. În vremea copilăriei noastre creștem cu El, „cu înțelepciunea, cu vârsta și cu harul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor”, la maturitate primim binecuvântarea unei ungeri divine de a îndeplini o chemare în această viață, iar la bătrânețe avem bucuria mărturisirii, asemeni dreptului Simeon, „că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor”. Cu Sfântul Pavel putem spune: „Nu eu, ci Cristos trăiește în mine”. Cine este în Cristos este „o făptură nouă” și cu bucurie poate să spună: „cele vechi au trecut, iată, toate s-au făcut noi.” (II Corinteni 5:17)

Cristos ne dă garanția prezenței Lui permanente în viața noastră prin cuvintele: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

(continuare în pag. 20)

Prin Biserică primim certitudinea că suntem una cu Cristos, capul „trupului mistic” al Bisericii. Unde este Cristos, acolo se află și Biserica Sa; de asemeni, unde este Biserica, acolo este și Cristos. Doar în Biserică avem garanția absolută a viziunii perfecte a lui Cristos, pentru că în Biserică vorbește doar El însuși prin glasul Evangheliei Sale.

Doar Biserica ne redă pe Cristos, adevăratul Mântuitor al omenirii. Într-un mod tainic și real, îl

înfățișează lumii pe Domnul nostru cu tot tezaurul învățaturii Sale. Nicăieri pe pământ Cristos nu este mai prezent decât în Biserica Sa în chipul Sfintei Euharistii. Este locul în care binevoiește să ne întâlnească. De aceea, glasul divin ce răzbate din Ea ne poruncește: „Aruncă încălțămintele tale” (grija lumească) înainte de intrare, „căci locul este sfânt”, în care însăși „Lumina lui Cristos luminează tuturor!”.

Pr. Mircea OPRIȘ

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)